

ÁNH SÁNG TỪ TRÁI TIM

Từ thuở lọt lòng đã phải làm bạn cùng bóng tối, có những lúc chỉ ao ước được một lần nhìn thấy tia nắng mặt trời, vậy nhưng chưa khi nào tôi chịu buông xuôi, đánh mất niềm tin vào cuộc sống. Số phận đã lấy đi đôi mắt, nhưng bằng ánh sáng nghị lực và trái tim, một thanh niên khiếm thị quê miền Trung như tôi đã tự xác định cho mình một vị thế khá vững chắc chốn Hà Thành...

Sinh ra trong một gia đình nghèo ở Kỳ Anh (Hà Tĩnh), cha mẹ đều là thương binh nhiễm chất độc màu da cam nên cả 3 anh chị em chúng tôi đều bị mù bẩm sinh. Khó “đòi con mắt” nhưng còn đôi tay, đôi chân và trí tuệ, chúng tôi đã học cách tự lập từ nhỏ. Tôi vượt qua từng cấp học ở phổ thông bằng sự nỗ lực của bản thân, của mọi người và cả những giọt nước mắt đắng cay của cha mẹ. Sau ngày được đặc cách xét tốt nghiệp THPT, tôi đã tham gia hoạt động nhiệt tình tại Hội người khiếm thị của tỉnh và đến năm 1997, bước ngoặt thực sự mở ra khi tôi được Trung ương Hội người mù Việt Nam nhận vào làm giáo viên tại Trung tâm Phục hồi chức năng cho người mù, rồi lại may mắn thi đỗ vào Khoa Tâm lý học, Trường ĐHKHXH&NV, ĐHQGHN. Những năm đầu mới đặt chân ra Hà Nội là thời gian gian khổ nhất đối với một người khiếm thị như tôi. Vừa

phải lo đảm bảo việc đến dạy ở Trung tâm, tôi vừa phải sắp xếp thời gian để lên giảng đường tiếp thu kiến thức. Vừa học, vừa làm trong bóng tối của cuộc sống, nhiều lúc tôi muốn buông xuôi, nhưng cứ nghĩ đến cha mẹ ở quê nhà, tôi lại bặm môi cố gắng. Năm thứ 2 đại học, tôi đã lên được thời gian biểu hợp lý để hoàn thành bài vở, đồng thời còn có thể đi làm thêm công việc tầm quất để có thêm tiền lo ăn học nơi thành thị đất đỏ này.

Ngày tốt nghiệp đại học, cầm trên tay tấm bằng cử nhân Tâm lý, tôi mừng vui đến rơi nước mắt, các cán bộ ở Hội người mù và các học viên do tôi giảng dạy đều đến chia vui. Mỗi học viên là một mảnh đời éo le đến từ các địa phương. “Phải làm gì để tự giúp mình cũng như những người đồng cảnh ngộ có thêm thu nhập để ổn định cuộc sống?” - câu hỏi ấy luôn trăn trở trong tôi. Sau 7 năm chất chiu tiết kiệm, năm 2004 tôi quyết định mở một phòng tầm quất nhỏ lấy tên là Hoàng Kim với mục tiêu là chăm sóc sức khỏe cho mọi người do chính những người học viên khiếm thị của tôi đến làm việc. Khi ấy, các cơ sở tầm quất kiểu này chưa xuất hiện, nên rất nhiều người can ngăn cho rằng ý tưởng ấy quá mạo hiểm, đầy rủi ro, nhưng tôi không bỏ cuộc. Tôi đã đi tham khảo, học thêm nghề tầm quất ở nhiều nơi, từ nhà ga

bến tàu đến các nhà hàng tầm quất ở Hà Nội để về áp dụng. Với lòng đam mê nghề nghiệp và sự quyết tâm vươn lên, chúng tôi từng bước tháo gỡ khó khăn và đã nhận được sự ủng hộ của mọi người. Giờ đây, cơ sở tầm quất Hoàng Kim đã khẳng định được thương hiệu của mình, khách hàng đến ngày càng đông, thu nhập của mọi người trung bình mỗi tháng trên 2 triệu đồng. Số tiền tuy không nhiều nhưng điều quan trọng hơn cả là những nhân viên thiếu may mắn của tôi đã xóa được những mặc cảm, tự ti, họ đến với cuộc sống lạc quan hơn. Cơ sở Hoàng Kim không chỉ là nơi làm việc, mà còn là một gia đình đầy ân tình, là nơi đem ánh sáng đến cho những ai muốn tìm đôi mắt cho cuộc đời mình...

“Không có đôi mắt, vẫn còn đôi tay và trái tim, ánh sáng diệu kỳ của nó sẽ giúp chúng ta trở về với cuộc sống đời thường!” - tôi vẫn thường nói điều ấy với bản thân và với cả những người đồng cảnh ngộ.

HOÀNG MINH (ghi)